

Θαύμα παιδάκι μ', θαύμα! - Θρησκευτική πίστη και «εταιρείες θαυμάτων»

Αν επιχειρήσει κάποιος να δώσει τον ορισμό του «θαύματος», μια «λογική» ερμηνεία θα ήταν «θαύμα είναι, ένα γεγονός το οποίο δεν μπορεί μέχρι στιγμής να εξηγήσει η επιστήμη». Η λέξη «λογική» μπαίνει σε εισαγωγικά, γιατί η Εκκλησία ή οι άνθρωποί της, έχουν συνήθως την δική τους ερμηνεία γι' αυτά τα συμβάντα

που αποκαλούνται «θαύματα» και τα οποία δεν είναι απαραίτητο να εξηγούνται είτε με την κοινή, είτε με την επιστημονική λογική.

Τα «θαύματα» ανέκαθεν αποτελούσαν την «απόδειξη» ύπαρξης του «Θείου», ενώ ταυτόχρονα προκαλούν και το ανάλογο δέος σ' αυτούς που πιστεύουν ότι τα βιώνουν. Ήταν και είναι το λουρί που κρατά σφιχτά δεμένο τον λαιμό των πιστών του χριστεπώνυμου πλήθους της Εκκλησίας. Από τη άλλη ήταν και εξακολουθεί να είναι μια εξαιρετικά κερδοφόρα πηγή εσόδων για τα ταμεία της Εκκλησίας, γιατί όπως και να το κάνουμε, «μπρος στο θαύμα, τί είν' το χρήμα;». Το «νόημα» του θαύματος, κατά καιρούς, φαίνεται ότι συνέλαβαν άριστα αρκετοί επιτήδριοι της θρησκείας και «ιεροί» απατεώνες. Έτσι στο πρόσφορο έδαφος της τυφλής πίστης και υπακοής στον «Λόγο του Θεού» από το οποίο διακατέχεται ένα σημαντικό τμήμα του «ποιμνίου», αναπτύχθηκαν διάφορες «εταιρείες θαυμάτων». Βέβαια, η ύπαρξη απατεώνων και επιτήδειων που εκμεταλλεύονται το θρησκευτικό συναίσθημα των πιστών, οφείλεται πολλές φορές και στην θέληση των ίδιων των πιστών να βιώσουν το «θαύμα», που γι' αυτούς αποτελεί την καλύτερη απόδειξη ότι δεν ζουν σ' ένα ψέμα και μια πλάνη, αντιθέτως επιβεβαιώνεται ότι πρεσβεύουν και ακολουθούν το «αληθές» και το «θείο». Φαίνεται ότι το «θαύμα» της «ανάστασης» του Ιησού, δεν ήταν αρκετό. Η αυθυποβολή δηλαδή, σε όλο της το μεγαλείο.

Η «Αγία Αθανασία του Αιγάλεω», κατά κόσμον Αθανασία Κρικέτου Σάμαρη, έγινε πασίγνωστη στο πανελλήνιο από την δεκαετία του '40 για τα ανορθόγραφα μηνύματα που χάραζε στο στήθος της η...Παναγία. Η Κρικέτου, μια αγράμματη γυναίκα, από την Μανωλάδα Ηλείας, εκμεταλλεύτηκε μια σπάνια δερματική αλλεργία που είχε, τον δερματογραφισμό. Το δέρμα σ' αυτή την περίπτωση, ερεθίζεται ακόμα και με το τρίψιμο και μετά από λίγη ώρα μένουν εμφανή σημάδια, τα οποία στην συνέχεια εξαφανίζονται. Η Κρικέτου, ανακαλύπτοντας αυτή την ιδιότητα που είχε το δέρμα της, από την νεαρή ακόμη ηλικία των 14 ετών, άρχισε να χαράζει στο στήθος της τα ανορθόγραφα μηνύματα της...Παναγίας και στην συνέχεια τα επιδείκνυε «ως θέλημα της Μεγαλόχαρης», σε πιστούς και άπιστους. Δεν δίστασε, ακόμη και να σκηνοθετήσει τον θάνατο και την...ανάστασή της και διηγούμενη την επιστροφή της από τον «άλλο κόσμο» εξιστόρισε την συνάντησή της με την Παναγία, η οποία την οδήγησε στα Καλάβρυτα που ήταν τόπος εκτέλεσης κομμουνιστών. Η Παναγία, σύμφωνα με την Κρικέτου, της διεμήνυσε, πως την ίδια τύχη (των κομμουνιστών) θα έχουν και όσοι εξακολουθούν να είναι άπιστοι! Με τέτοια «πειστήρια», η Κρικέτου, δεν δυσκολεύτηκε και πολύ να δημιουργήσει μια στρατιά θρησκόληπτων, απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Δημιούργησε τεράστια περιουσία, με ύποπτους τρόπους (οι καταγγελίες για αρπαγές και οικειοποιήσεις περιουσιών, «σαγηνευμένων» πιστών της, είναι αρκετές), με προπύργιο το ίδρυμα «Παναγία Φανερωμένη» στη θέση Παλαιοκούντουρα Αττικής. Όσες φορές κι αν οδηγήθηκε στα δικαστήρια, αθωώθηκε πανηγυρικά, σαφέστατο δείγμα πως είχε «γερές πλάτες».

Πριν

Μετά

Ο ιερομόναχος Βησσαρίωνας Κορκολιάκος, της Μονής Αγάθωνος στην Υπάτη Φθιώτιδος, με τον θάνατό του στις 22 Ιανουαρίου 1991, μάλλον δεν περίμενε ότι 15 χρόνια αργότερα, θα γινόταν αντικείμενο πτωματολαγνείας. Κατά την διάρκεια εργασιών που γίνονταν στο μοναστήρι, στις 3 Μαρτίου 2006, οι μοναχοί διαπίστωσαν πως το σώμα του

Βησσαρίωνα δεν είχε αποσυντεθεί, το οποίο μάλιστα, σύμφωνα με τις μαρτυρίες τους, ευωδίαζε κιόλας. Η είδηση όπως ήταν φυσικό διαδόθηκε αστραπιαία και οι πιστοί άρχισαν να συρρέουν. Το μοναστήρι γέμισε από παντός είδους

μικροπωλητές που έσπευσαν κι αυτοί να δώσουν το παρόν στο τόπο του «θαύματος» και να τιμήσουν τον υποψήφιο άγιο, με τον δικό τους τρόπο. Ο γνωστός ιατροδικαστής Πάνος Γιαμαρέλος, μίλησε για γεγονός ανεξήγητο επιστημονικά. Δεν ήταν όμως το ίδιο ανεξήγητο και για άλλους επιστήμονες, παρ' ότι οι νεκροψίες στο σώμα του Βησσαρίωνα, έγιναν χωρίς να του αφαιρεθούν τα άμφια, που κάλυπταν σχεδόν το 90% του σκηνώματός του. Κατ' αρχάς, το σώμα του Βησσαρίωνα δεν ήταν αναλλοίωτο, όπως είχε διαδοθεί. Βρισκόταν σε διαδικασία αποσύνθεσης, η οποία όμως προχωρούσε με πολύ αργό ρυθμό. Οι λόγοι που συνέβαλαν στην επιβράδυνση της σήψεως, ήταν το περιβάλλον όπου ήταν ενταφιασμένος ο ιερομόναχος, και κατά κύριον λόγον η υγρασία που επικρατούσε στον χώρο. Αξίζει βέβαια να σημειωθεί, ότι ο Βησσαρίων δεν ήταν θαμμένος στο χώμα, αλλά το πολύ καλής ποιότητας και καλά σφραγισμένο φέρετρό του, βρισκόταν σε κενοτάφιο, εντός δωματίου, όπου η οξυγόνωση ήταν ελλειπής. Υπήρχαν δηλαδή ιδανικές συνθήκες για μουμιοποίηση του σώματος (επιστημονικός όρος: ξηρά μουμιοποίηση), φαινόμενου, όχι πρωτόγνωρου (έχουν αναφερθεί περιπτώσεις για «αναλλοίωτα» σώματα ακόμα και 100 χρόνων). Όσο για την περίφημη ευωδία που ανέδυε ο χώρος, απ' ότι έγινε αργότερα γνωστό, ο χώρος αρωματίζονταν δυο φορές την εβδομάδα, με αντισηπτικό αρωματικό σπρέι, αρωματικά βότανα και αιθέρια έλαια. Έκτοτε, μετά την εκταφή, το σώμα του Βησσαρίωνα, άρχισε να ακολουθεί την φυσιολογική πορεία αποσύνθεσης (αναγκάστηκαν να καλύψουν το «άφθαρτο» πρόσωπό του), όπως όλων των «κοινών θνητών», κάνοντας το «θαύμα», «τζίφο». Η ιστορία βέβαια με τα θαυματουργά σκηνώματα, δεν είναι πρωτοφανής στην Ελλάδα. Τα «ιερά» σκηνώματα των Αγίων Σπυρίδωνος, Διονυσίου, Γεράσιμου κ.ά. είναι μια απόδειξη ότι η τεχνική του βαλσαμώματος δεν έμεινε μόνο στην Αίγυπτο...

Ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης, Άγιος Δημήτριος, είναι γνωστός ως «Μυροβλήτης». Ο λόγος είναι πως το μνήμα του ευωδιάζει και αναδύεται μύρο. Το αποκαλούμενο αυτό θαύμα από τους πιστούς, είναι βεβαίως κοινό μυστικό για αρκετούς, ότι μόνο θαύμα δεν είναι. Οι αρωματικές ουσίες, ρέουν τεχνηέντως στον τάφου του «αγίου», μέσω κρυφών αγωγών, που είναι κατασκευασμένοι από την εποχή του Βυζαντίου. Με λίγα λόγια, «κρατάει χρόνια αυτή η κολόνια».

Στον Μοχό Ηρακλείου Κρήτης, τα τελευταία χρόνια, το «μιράκολο» συμβαίνει στα άνθη του Επιταφίου, τα οποία λίγες μέρες αργότερα φέρονται να ξαναγεννιούνται από την τέφρα τους, δηλαδή ξανανθίζουν. Βεβαίως το γεγονός αυτό, από...γεωπονικής απόψεως δεν είναι ανεξήγητο, καθώς τα κομμένα άνθη δύνανται

να ξανανθίσουν, αν βρίσκονται σε περιβάλλον με υγρασία ή ραντίζονται συστηματικά με νερό. Αυτά όμως είναι «ψιλά γράμματα» για τους πιστούς. Κι επειδή τα θαύματα μεταδίδονται σαν επιδημία, το ίδιο θαύμα άρχισε να συμβαίνει -ως εκ του θαύματος!- λίγο αργότερα και σε άλλο χωριό της Κρήτης, στο Μαρμακέτο Λασιθίου.

Το «βαρύ πυροβολικό» της Εκκλησίας στην βιομηχανία θαυμάτων -τα οποία παρεμπιμπτόντως γεμίζουν και τα παγκάρια της-, ήταν ανέκαθεν οι εικόνες που δακρύζουν ή ματώνουν. Ανάμεσα όμως σε όλες τις περιπτώσεις, ξεχωρίζει περισσότερο η ματωμένη εικόνα της Παναγίας στον Άγιο Φανούριο Αργυρούπολης. Το 2001 ήταν μια χρονιά ορόσημο, καθώς η επιστήμη αποφάσισε ότι θα έπρεπε να εκμεταλλευτεί το γεγονός, ότι είχε στην διάθεσή της, λίγο από το αίμα της Θεοτόκου και αποφάσισε να κάνει μια τυπική χημική ανάλυση. Τα αποτελέσματα ήταν εντυπωσιακά: Στις «φλέβες» της Παναγίας δεν έρεε ανθρώπινο αίμα -λογικό θα σκεφτεί κάποιος «ευσεβής»- αλλά...βυσσινάδα του Θεού!

Το λυπηρό με τα παραπάνω «θαύματα» (τα οποία αποτελούν ένα ελάχιστο δείγμα), δεν είναι μόνο οι πρωτότυποι και μη τρόποι που εφευρίσκει η Εκκλησία και οι πιστοί της για να κρατήσουν το «ποίμνιο» στο μαντρί και ταυτόχρονα να «παχύνει» τα παγκάρια της, αλλά το ότι η Δικαιοσύνη σε τέτοιες εξώφθαλμες περιπτώσεις απάτης, δεν αποδεικνύεται και τόσο...«τυφλή».